

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg vil gerne svare, at situationen i Syd-vietnam som bekendt har udviklet sig ganske meget i dagene, siden hr. Honoré stillede sit spørgsmål. I de dage, der er gået, har regeringen i Saigon dels opgivet, dels mistet kontrollen med en lang række af de havnebyer og andre områder, hvorfra og hvortil en eventuel evakuering ad søvejen kunne foregå. Jeg bør tilføje, at jeg, lige inden jeg gik på talerstolen her, fik et nyt telegram fra vore folk derude, der peger på en knap så drastisk udvikling som den, jeg nævner her, at de nordvietnamesiske styrker ikke skulle være kommet så langt sydpå, som telegrambureauerne hidtil har sagt.

Den udtalelse af præsident Ford den 29. marts, som hr. Honoré henviser til, hvori præsidenten opfordrer stater, der har skibe i nærheden af Sydvietnam, til at deltage i evakuering af flygtninge, turde efter alt, hvad vi kan forstå, sigte på en situation, hvor Sydvietnam endnu beherskede så meget af landets kyststrækning, at man kunne foretage en evakuering til andre områder inden for den sydvietnamesiske regerings kontrol.

Hvis der skal være tale om en evakuering til områder uden for Sydvietnam, så vil det være naturligt, at initiativet til et sådant hjælpearbejde udgår fra FN eller andre hjælpeorganisationer. Det er baggrunden for, at regeringen ikke i øjeblikket har planer om at inddrage eventuelle danske skibe i dette område i evakueringsarbejdet, men spørgsmålet vil naturligvis straks — det vil jeg gerne understrege over for hr. Honoré — blive taget op til overvejelse, hvis man modtager henvendelse f. eks. fra FN's højkommisær for flygtninge, som jo følger udviklingen og bogstaveligt fra time til time har opmærksomheden henvendt på, på hvilken måde der kan ydes hjælp.

Så vil jeg gerne for en ordens skyld tilføje — som hr. Honoré jo ved — at regeringen aldeles omgående, for nogle dage siden, da den fik meddelelse fra Røde Kors og fra Folkekirkens Nødhjælp om, at der var et behov for umiddelbar humanitær hjælp på 12 mill. kr., inden for timer besluttede at rette henvendelse til finansudvalget. Jeg håber — men jeg ved det ikke — at finansudvalget, mens vi er her til spørgetid, har bevilget disse midler i sit møde i dag.

Honoré (KrF):

Jeg takker udenrigsministeren for det svar, jeg har fået.

Det er rigtigt, at situationen har udviklet sig meget i den uge, der er gået, siden jeg stillede mit spørgsmål, at den sydvietnamesiske regering har mistet en del havne, hvorfra man kunne evakuere, og en del havne, hvortil man kunne evakuere. Men den har altså som sagt heller ikke udviklet sig så meget, at der ikke er havne, hvortil der kan evakueres, og bl. a. skulle havnen Vung Tan i nærheden af Saigon være sikker endnu. Jeg mener derfor også, at præsident Fords opfordring stadig væk har en aktualitet.

Det drejer sig for mig at se virkelig om en humanitær indsats af allerstørste betydning for de mennesker, den berører. Årsagerne til, at der er så mange flygtninger, er mangfoldige, men en af dem er jo en virkelig velbegrunder frygt for at kunne overleve situationen. Jeg har modtaget en liste, der viser navne og data på en lang række mennesker, der er blevet bortført af PRG-er, nordvietnamesiske styrker. Siden 1954 skulle det dreje sig om 67.000 mennesker og siden våbenhvileaftalerne om over 1.000 personer. Så man forstår virkelig, at en masse af disse mennesker flygter, fordi de har grund til at frygte for deres liv.

Ifølge oplysninger, jeg har fået, skal bl. a. filippinske, japanske, nationalistkinesiske, engelske, amerikanske, australske skibe og skibe fra Singapore deltage i denne humanitære aktion.

Jeg vil spørge udenrigsministeren: er det virkelig nødvendigt for at deltage i en sådan humanitær aktion, at man først får en opfordring fra FN? Behøver man virkelig en sådan opfordring for at skride til en humanitær aktion?

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg vil da i og for sig nødig sige, at man skal have en sådan opfordring. Jeg vil ikke afvise, at der kan være situationer, hvor man handler uden en sådan opfordring. På den anden side tror jeg, det er rigtigt og rimeligt i disse sager at følge den praksis, som skiftende regeringer jo også normalt følger, at man handler i overensstemmelse med, som jeg sagde før, FN, Røde Kors, Folkekirkens Nødhjælp, hvilke organisationer det nu kan